

סיפור חמשת האצבעות

משחק ילדים גרמני

חמש אצבעות, חמשת האחיות, תמיד
חיו ביחד והחזיקו כל כך חזק זו בזו
שאף אחד לא יכול

היה לפגוע בהן.

את המבוגרת שביניהן

קראו טוקקי. זו הייתה

אצבע גדולה, חזקה

ושמנה מכולן. קרוב

אליה הייתה פיקקי.

שתמיד הצביעה על הכל, גם כשלא

ביקשו זאת ממנה. לא סתם הייתה זו

האצבע המצביעה.

האמצעית, ליקקי הייתה הגבוהה
שביניהן. היא חבשה על ראשה אצבעון

מבריק והתגאתה בו מאוד. אחריה

עמדה אצבע אלמונית שקראו לה

ציקקי. ולגמרי בקצה נמצאה הקטנה,

שלה קראו האחיות בקיצור מיקקי.

לעתים קרובות הייתה אומרת טוקקי

לאחיותיה הצעירות יותר:

"אל תלכו בלעדי לשום מקום. תמיד

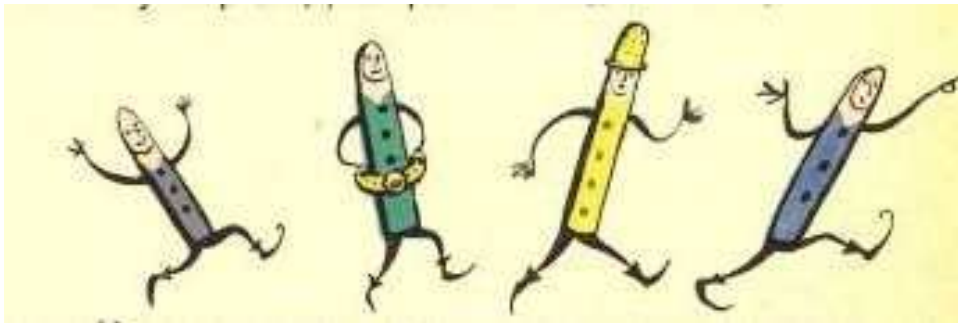
תחזיקו ביחד, אחרת עלולה לקרות לנו

צרה גדולה."

אך האחיות לא הקשיבו לה.

"העצלנית הזו תמיד מפריעה לנו"

וציקקי הוסיפה:
"וכאשר נמצא במערה את האוצר, אני
אסחב אותו."
וגם מיקקי הקטנה לא התאפקה

וקראה "לא תלכו לאבוד אתי! אני
חושבת יותר מכולכן ואעזור לכן בעצה
טובה!"
כך אמרה הקטנה וכל הארבע התחילו
ללכת בשמחה בדרך: ראשונה פיקקי,

אמרו "בלעדיה היינו הולכות כל כך
רחוק שהיינו בטוח מוצאות אוצר
גדול!"
כך אמרו האחיות הסוררות ופעם הן
יצאו לדרך בלי לספר לטיקקי ואותה
השאירו בבית.
כשהן רק עברו את סף הבית פיקקי
הזריזה אמרה:
"אל תפחדו, אחיות. לא נוכל לתעות.
אני אראה לכן תמיד את הדרך!"
האמצעית, ליקקי, הזיזה את האצבעון
שעל ראשה, הביטה בחומרה על
אחיותיה ואמרה:
"אני הגבוהה ביותר. אני אפקד עליכן!"

שניה ליקקי שלישית ציקקי ומיקקי
הקטנה בסוף.

בדרך הן הגיעו לנהר. הנהר היה
מאוד, מאוד רחב, ברוחב של שלוש
כפות יד לפחות. המים זרמו חזק
ורעשו, ובסביבה לא נראה כל גשר או
מעברה.

החיות נעצרו וליקקי אמרה:
"נמתין עד שכל המים יעברו ואז נעבור
באפיק יבש לצד השני."

נאמר - נעשה. הן התחילו לחכות
שהמים ייגמרו, אך כמה שהן חיכו,
המים בנהר המשיכו לזרום ולא פחתו.
למיקקי הקטנה הסתיימה מהר

הסבלנות.

"הי, אחיות!" היא קראה בקול דקיק
"אנו מחכות לשווא" והיא פנתה אל
ליקקי "אחות ארוכת הרגליים, את
הגבוהה מכולנו ואת יכולה לראות
רחוק יותר, תעברי בחוף ותסתכלי
האם אין בסביבה מעברה כלשהי או
גשר. באותו הזמן אנו ננסה לבנות
סירה."

ליקקי הארוכה יצאה לחוף, ושלושת
האחרות רצו לתוך היער, כדי למצוא
שם ענף או שבר כלשהו, שממנו ניתן
לעשות סירה.
לא עברו רגעים ספורים והן חזרו עם

אגוז מלך.

מיקקי קפצה בשמחה:

"אם נצליח לפתוח אותו, תהיה לנו

סירה נהדרת!"

ואז פיקקי וציקקי תפסו את האגוז

משני הצדדים והתחילו למשוך בכול

כוחן. הן כל כך התאמצו שאפילו

הציפורניים שלהן הלבינו. ופתאום

האגוז - "קראק!" נפתח לשני חצאים!

האחיות תפסו חצי אחד, הוציאו את

התוכן והורידו את הקליפה למים.

מיקקי בעלת התושייה הביאה מהיער

שלושה שבבים דקיקים ואמרה

בחשיבות:

"הנה לכן משוטים, אחיות!"

בינתיים חזרה גם ליקקי וסיפרה

לאחיות:

"אין כל גשר ואין כל מעברה."

אך מיקקי הקטנה רק צחקה וענתה:

"כבר לא נחוץ לנו זה ולא זה. כנסי

לסירה!"

סמוך לחוף עמדה כוורת גדולה, מלאה בדבש טעים ומתוק.

הלקקנית פיקקי לא התלבטה. היא קפצה מיד לתוך הכוורת והתחילה לזלול את הדבש המפתה בריחו הטוב. האחיות קראו לה לחזור, אך היא נכנסה כל פעם עמוק יותר והדבש נראה לה כל פעם טעים ומתוק יותר. "קדימה אחיות!" פקדה ליקקי. אבל הלקקנית לא שמעה דבר ולא התכוונה להצביע לאחיות על הדרך הנכונה. "ואם שודדים יתנפלו עלינו?" ציקקי התחילה לרעוד מפחד. מיקקי הקטנה זמזמה כמו יתוש:

כך גם נעשה. מיקקי אחזה בהגה, האחיות במשוטים, "כך-כך-כך" וכל ארבעת האחיות עברו בסירה לגדה השנייה. "הידד מיקקי!" הן אמרו ועלו לחוף - פיקקי ראשונה, אחריה ליקקי עם האצבעון על ראשה, ציקקי השלישית ומיקקי שסגרה את הטור.

"תתביישי, תתביישי פיקקי! הבטחת להצביע לנו על הדרך הנכונה ועכשיו נדבקת לדבש מתוק! זה לא יפה ולא יביא כל טובה!"

ותארו לעצמכם - היא צדקה בהחלט! דוב גדול יצא מהיער, דורך רגל אחרי רגל,

"הו-הו" הוא נהם בקול מפחיד "נתפסתם, גנבים! נתפסתם, ליצנים! אראה לכם תכף איך מריח הדבש מהכוורת הזרה! אבלע את כולכן!" מיקקי הקטנה נבהלה כל כך שנפלה על הארץ. היא התחילה לבקש רחמים: מאין הן יכלו לדעת שהכוורת

הזו והדבש הזה שייכים לדוב-מישה
האיום? אך הדוב לא רצה לשמוע
תירוצים. הוא כבר פתח את הלוע שלו
והתכוון לבלוע את כל הארבעת
האצבעות, זו אחרי זו, אך מיקקי
הצליחה בכל זאת לעצור אותו:
"אדון דוב הנכבד!" היא אמרה בקול
רך "אל תמהר! תמיד תספיק לזלול
אותנו לארוחת הבוקר שלך. אך קודם
תן לי להסביר לך כי אנחנו יחד חמש
אחיות, והבכירה ביותר נשארה בבית.
קוראים לה טוקקי ואנו לא רוצות
להיפרד ממנה. תבלע אותנו אם
תרצה, בבקשה, אבל כולן, חמשתנו

ביחד. וחוץ מזה טוקקי שלנו טעימה
ושמנה מכולנו!"
"טעימה?" הדוב ליקק את שפתיו.
"היא השמנה מכולנו, טעימה יותר
מכולנו!" סיפרה הקטנה ובמרץ רקדה
ישר לפני אפו של הדוב "תרשה לי
ואביא אותה הנה."
"קראי לה! קראי לה מה שיותר מהר!"
קרא באי-סבלנות הזוללן השמן ומיקקי
ללא שהייה רצה חזרה הביתה כדי
לקרוא לטוקקי לעזרה.
אבל טוקקי כעסה מאוד על האחיות.
"איך העזתן להתמרד? עכשיו תעזרו
לכן בעצמכן!"

ואז הקטנה התחילה לילל כל כך שאפילו טוקקי השמנה התרגשה. היא לקחה מקל עבה ויצאה יחד עם מיקקי למכוורת. וכשטוקקי הגיעה ונתנה את הוראותיה, כל חמשת האצבעות התנפלו על הדוב. ליקקי הארוכה דקרה את החיה תחת הצלעות באצבעון שלה. ציקקי שרטה אותו, פיקקי נכנסה לאוזנו והסתובבה שם בדומה לסביבון, מיקקי הקטנה דגדה תחת זרועות שלו וטוקקי הכתה בכל כוחה במקל העבה שלה. הדוב נבהל והתחיל לברוח בלי להסתכל אחרה.

כל האצבעות צחקו משמחה והתחילו לרוץ חזרה הביתה - טוקקי בראש, פיקקי אחריה, ליקקי השלישית, ציקקי הרביעית ומיקקי בסוף השורה. כך הן חזרו הביתה ומאז כולן הולכות ביחד לכל מקום והן אוחזות זו בזו חזק, כדי שאף אחד לא יפגע בהן. ליקקי, כמו מפקדת, תמיד נמצאת במרכז וטוקקי השמנה ומיקקי הקטנה עומדות כמו שומרות בשני הקצוות. הן תמיד מגינות את האחיות - אחת בכוחה והשנייה בערמומיות שלה. האחיות אוהבות את האחות הקטנה שלהן ולעיתים קרובות מחפשות את

עצתה. ומאז אצלנו, אם מישהו מצא
פתרון לבעיה קשה, נוהגים לשאול
אותו:

"האם מצאת עצה בזרת שלך?"
ולא סתם שואלים כך, כי זרת היא לא
אחרת מאשר מיקקי, שאותה הכרתם
בסיפור הזה.